

Ad Infinitum

9 EYLÜL-10 KASIM 2019 | AÇILIŞ 9 EYLÜL, 18.00

**Ayşe Erkmen, Lucia Koch,
Alicja Kwade, Sarah Morris,
Sarkis, Taldans, Nasan Tur,
Ebru Uygun, Jorinde Voigt**

Küratör: Ceren Erdem

Dirimart *Ad Infinitum* başlıklı karma sergiye ev sahipliği etmekten mutluluk duyar. Kapılarını 9 Eylül'de açan sergide Ayşe Erkmen, Lucia Koch, Alicja Kwade, Sarah Morris, Sarkis, Taldans, Nasan Tur, Ebru Uygun ve Jorinde Voigt'un yapıtları Ceren Erdem küratörlüğünde bir araya geliyor. Adını sonsuza dek tekrarı vurgulayan Latince ifadeden alan sergi, sürekliliği ritim üzerinden ele alıyor. Organik ve inorganik maddelerin nefes alışından atom parçacıklarının dönüşüne, kalp atışından kozmik hareketlere hissettiğimiz, bildiğimiz veya bize öğretilen örgüler, çokseslilikle birleşerek gerçeklikleri ve hayalleri kuran sistemlere dönüşür. Buradan yola çıkarak *Ad Infinitum* sergisiyle galeri, bünyesinde çeşitli ritimlerin birlikte devindiği ve görüntüsü bir süreliğine netleşen yeni bir organizma olarak hayal ediliyor. Galerinin olağan döngüsüne mekâna özgü yerleştirmelerle müdahale edilirken, kent, mimari, dil ve sanatın ritmik birimlere ayrıldığı, bu sistem içinde insanın çevresiyle, evrenle etkileşimleri ve algılayış biçimleri üzerine düşünüldüğü bir sergi *Ad Infinitum*.

Sarkis'in sıklıkla sanat tarihinden sanatçıları ve yapıtlarını kendi yapıtlarına davet ettiğini görürüz. Bu kez Isenheim Manastırı için Nicolas de Haguenau'nun yonttuğu ve Matthias Grünewald'in resmettiği *Çarmıha Geriliş* (1512-1516) sunak panellerini ele alıyor. Bilinen en çarpıcı ve ürkütücü çarmıha geriliş tasvirlerinden biri olan bu yapıt, benzersiz yapısı sayesinde zamana meydan okumaktadır. Sarkis'in vurgu yaptığı nokta da bu özel iskelettir. Ölümün, mezara girişin ve dirilişin resmedildiği bu pano, kendine has sıra dışı bir ritimle ortaya çıkıyor, tam da bu sayede nefes almaya devam ediyor.

Yaşamayı sağlayan temel ritimlerden birini görünür kılan bir başka yapıt **Ayşe Erkmen**'in. Sanatçı, içinde bulunduğu sosyal ve fiziksel çevreyi başlangıç noktası olarak alır ve mevcut yapıyı kendi tarzına göre yeniden konumlandırarak izleyicileri onun hakkında düşünmeye zorlar. *Hava* (2015) ile Erkmen, malzemenin en basit halini vurguluyor. Cam heykeller, cam balonların üflenerek üretilmeleri sırasında içlerinde hapsedilen havayı, yani insan nefesini görünür kılıyor. Erkmen'in yapıtlarının çağdaşlığı, var olana farklı biçimlerde işaret etmelerinden kaynaklanır. Sanatçı gerçekliği açan görünür sosyalleşme modelleri yaratarak izleyicileri, çevrelerin fiziksel, görsel, sosyal ve psikolojik boyutlarıyla diyaloga girmeye davet ediyor.

Merak uyandırırken tedirgin de eden heykel ve yerleştirmelerin ustası **Alicja Kwade**'nin *Eigenbahn* (2018) başlıklı yapıtı, yermerkezli hayatlar yaşayan insanları benmerkezci varlıklar olarak adlandırıyor. İnsanın kısa bir yörüngede de olsa dünyayı anlamasını sağlayan algılarına dayanan mikrokozmosunun kendisinden çok daha büyük ve çetrefilli bir makrokozmosun uydusu olduğuna vurgu yapan Kwade, *Eigenbahn*'da bu kozmosların devinimlerini ve zaman zaman kesişmeler barındıran ilişkilerini yansıtıyor. Sanatçının sergideki diğer yapıtı *Malus Fularum* (2019) Adem ile Havva'dan akıllı telefonlara farklı çağrışımları olan alelade bir elmanın mimari ve statik üzerine bir inceleme için bir elma oyacağıyla neredeyse hiçbir şey kalmayana dek oyulmuş halinden ibarettir. Bu haliyle bir Buckminster Fuller tasarımını andıran elma, yapısındaki delikler nedeniyle uzay zaman bükülmesini tasvir eder.

"Bir Prolog", Filiz Sızanlı ve Mustafa Kaplan'dan oluşan **Taldans**'in *Güneşin Zaptı* (2017) çalışmasından bir bölüm. İkili 1913 tarihli ilk Rus fütürist opera eserini yorumluyor. Orijinali Rus fütüristlerin kullandığı Zaum dilinde yazılmış olan bu operanın set tasarımı Kazimir Malevich'e ait. Taldans önceki çalışmalarını baz alıyor, tekrarları ve dizileri kullanarak, dilin kurgulanış biçimi ile koreografi arasındaki ilişkileri araştırıyor. Sergi boyunca videosu sergilenen "Bir Prolog" eserini Taldans 20 Eylül, 11 Ekim, ve 9 Kasım tarihlerinde perform edecektir.

Bedenlerini performatif şekilde üretim sürecine dahil eden **Jorinde Voigt** ve **Ebru Uygun** yapıtlarıyla akışkan bir senkronizasyon içindedirler. Voigt, nabızı, dış sinyalleri ve fiziksel hareketleri, birbirine bağlı düşüncelerin, formların ve kelimelerin ağlarını içeren karmaşık çizilmiş notasyonlara evirir. Müzikal partiyonlardan veya kodlanmış sınıflandırma sistemlerinden beslenen, dikkatle işlenmiş renk ve çizgi matrislerinin her biri, el hareketlerine bağlı şans unsurlarını kültür, bilim, müzik, tarih ve edebiyat dünyasından devşirilen ileri düzey bir ampirizmle birleştirir. Sanatçının ilgilendiği konulardan biri de uçuş fikridir. Sergide yer alan *Synchronicity* serisinde de olduğu gibi uçuş, zaman ve mekânı farklı şekilde tasvir etmesine yarar. Yapıtlarda siyah tüylerin seçilmesi uçmaya referans olmasından değil malzemenin ışığı tamamen emip hiç yansıtmasından kaynaklanır çünkü Voigt onları kolektif imgelem içeriğinin soğurulduğu yüzeyler olarak düşünür. Resimi ele almanın karmaşık bir yolunu geliştiren Ebru Uygun ise, tuval üzerine resim yapma eylemiyle bir yapıçözüm işlemi ve ardından gelen bir sentez arasında bağlantı oluşturur. Uygun, boyadığı tuvaleri şeritler halinde yırtıp bunları yeni bir sırayla dizer. Parçalara ayırma ve sentez süreci bileşenlerin sonsuz dizilimlere olanak sağlar.

Resimlerinde ve filmlerinde farklı örgülerden ritim harmonileri yaratan **Sarah Morris**'in dünyanın farklı şehirlerini birer kahraman olarak ele alıp onları oluşturan dinamikleri çözümlediği filmlerinin sonuncusunda başrolde Abu Dhabi var. Morris, şehrin psikocoğrafi kent peyzajını incelerken onun hızlı büyümesine, ekonomik zenginliğine, tarihine, mimarisine ve göçebe iş gücünü görüntülerken daha da çok dikkat çeken temasına, illüzyonlarına bakıyor. Şehrin yapısının, dip akıntılarının ve bağlayıcı öğelerinin izlerini sürerek bir şehri kuran farklı ritimlerin orkestrasyonunu görselleştiriyor.

Lucia Koch, yerleştirmeleri, müdahaleleri, videoları ve fotoğraflarıyla kişilerin çevrelerini deneyimlemelerine etki edebilecek değişikliklerin yollarını arar. Bu çabasıyla genellikle göz ardı edilen öğelere dikkat çeker. Bina cephelerini, pencereleri yarı-saydam malzemelerle ya da filtrelerle kaplayarak, mekânların içinde yeni katmanlar oluşturarak ya da fotoğraflarında iç hacimlerdeki ölçek algısıyla oynayarak, mekânların mimari ritimlerini öne çıkarır veya yeni ritimler kurar. Işık, hava ve renk sanatçının esas malzemeleridir. *We had enough* (2019) adlı mekâna özgü yerleştirmesiyle Koch, galerinin günlük döngüsüne müdahale ederek mekânın gün ışığı almasını sağlayan pencerelerinden birinden bitmeyen bir gecenin ışıklarının süzülmesini sağlar.

Mekânın olağan işleyişine bir başka müdahale de **Nasan Tur**'un *Ateş* (2017-2019) başlıklı yapıtıyla gerçekleşiyor. Tehlike, kontrol kaybı ve yıkım gibi elzem çağrışımları barındıran ateşi kullanan sanatçı, hem kurumun hem de izleyicilerin güvenini test ediyor. Tur, yapıtlarında toplumsal koşullarla üretim-değer-iletişim ilişkilerine ve bunların iktidarlara ilişkisine odaklanır. *Ateş*'i canlı bir resim olarak tanımlayan sanatçı, barındırdığı ikircikli duruma da dikkat çekiyor; bütün binayı yakma potansiyeli olan ateş, insanlar tarafından da kolaylıkla kontrol edilebilir haldedir. *Ateş*, sergiye girerken ve çıkarken yaşamı ve ölümü hatırlatıp bu iki nokta arasında karşılaşılanları düşünmeye itiyor.

Ayrıntılı bilgi için info@dirimart.com veya +90 212 232 66 66 üzerinden galeriyle irtibata geçebilirsiniz. Tüm görseller telif hakkı yasası ile korunmaktadır, galerinin onayı olmadan kullanılamaz.

